

ὅτι ἡ τελευταία ἄνασσα τῶν Αἰγυπτίων ἤτό τι πλειότερον, τι ἑλλη-
νικώτερον, τι ὑψηλότερον τῆς Κλεοπάτρας οἶαν ὑπολαμβάνομεν οἱ
πολλοὶ καὶ ἀνίστορες.

Ἐν Κερκύρα τῇ 21 Ἰουλίου 1888.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΑΜΠΕΛΑΣ

ΔΑΚΡΥΑ ΠΑΡΑΛΥΜΕΝΟΥ

Ναί, θέλω μέσ' ἔς τὸ δάκρυ μου νὰ πνίξω τὴν ὀρμὴν μου
καὶ δὲν ἔχω, δὲν ἔχω νοῦ
τυφλὸς ἔς τὰ κάλλη τ' οὐρανοῦ,
μισῶ τὴν ὕπαρξί μου.

Ἐρρίζωσε ἔς τὰ σπλάγχνα μου τοῦ ὀλέθρου τὸ φαρμάκι
καὶ δὲν εὕρισκω ἀναπαῦμό·
μοιάζω μὲ πόρνης στεναγμό,
μὲ γχιόνῃ, μὲ κοράκι.

Μέσ' ἔς τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι, μέσ' ἔς τ' ἄνθους μου τῇ γέννα
ἔπεσε πάγος, σκοτεινιά,
κ' εἶδα ἔς τὸ μάι μου τὸ φονεῖ
τὰ φύλλα μου πεσμένα.

Ἐνας αἰώνιος μαρασμὸς ἔς τὰ στήθη μου φωλειάζει
καὶ μοῦ βυζαίνει τὴ ζωή·
μέσα ἔς τῆς φλέβας μου ἄλοη
ἀντὶ γιὰ αἷμα βράζει.

Τί θέλω ἐδῶ νὰ σέρνωμαι, νὰ μὲ συχαίνωντ' ὅλοι,
τέτοιο σκουπίδι βρωμερό,
ὄρνος, ψοφίμι βλαθερό,
ἔς τοῦ βίου τὸ περιθάλει;

Ἐν τὸ πανηγύρι τοῦ ἔρωτα τ' ἀγνοῦ βοσκοῦ ἢ φλογέρα
σκορπᾷ μοσκιῶδα καὶ ζωή,
καὶ πνὲς ἀθάνατη πνοή
ἔς τοῦ κόσμου του τῇ σφαίρα.

Κι' ἐγὼ 'ς τὸ πανηγύρι σου, ἀγάπη μολυσμένη,
 'βρῆκα φθορὰ κι' ἀφανισμό,
 καὶ πνέω λύσσα, μαρασμὸ
 καὶ κόλασι ἀναμμένη.

Μοῦ 'σθήσθη ὁ λύχνος τῆς ψυχῆς, 'σθήσθη ὁ δαυλὸς τοῦ νοῦ μου
 καὶ περπατῶ 'ς τὰ σκοτεινά·
 ἄ, ποῦσθ' ἀστέρια φωτεινά
 τ' ἀγύριστου καιροῦ μου ;

'Ω μέραις ὀλοπάρθενες τ' ἀγνόφυτου ἔρωτά μου,
 ἀγιομυρένια ῥήματα,
 τερπνὰ οὐρανοφιλήματα,
 χρυσόφτερα ὄνειρά μου !

Στιγμαῖς ἀστροχαμόγελες, ἐλπίδες καρδιοπλάνες,
 ἄχ, πῶς σᾶς ἔχασα μικρὸς
 κι' ἐφράχθη ὁ δρόμος μου ὁ πικρὸς
 μὲ βάτους καὶ μ' ἀφάναις.

Μέσ' 'ς τῆς χαρᾶς μου τὴν αὐγή, 'ς τὸ πρῶτο πέταγμά μου
 ἐπνίγηκα 'σὲ μιὰ ματιά. . .
 καὶ φιδία, σῆψις καὶ φωτιά
 'ταφιάσαν τὴν καρδιά μου.

Μέσ' ἀπ' τὴ λάσπη 'ποῦ κυλῶ θέλω νὰ φτερουγίσω
 νὰ ξανασάνω μιὰ φορὰ·
 κάνω ν' ἀπλώσω τὰ φτερά
 καὶ ξαναπέφτω 'πίσω.

'Κολλῆσαν τὰ φτερούγια μου 'ς τὰ βούλκα, κι' ὅσο πνέω
 ἐσὲ πικρὸ μου ῥιζικό,
 ἄθλιο τῆς μοίρας 'ξωτικό,
 θὰ βλασφημῶ, θὰ κλαίω.

Σεπτέμβριος 1888.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ